

ומניח את השלימה, כרב הונא דפתיתין ושלמיין, ועדיפא מדרב הונא, דרב הונא בפתיתין גדולים שהן כחצאי פת וכדכתיב (בראשית י"ח) ואקחה פת לחם ודרב חייא בר אשי בצנומות דקות, והיינו דפליגא אדר' חייא דאמר צריך שתכלה ברכה עם הפת הילכך פת צנומה לא אלא אשלימה, ופליגא דרבא אתרווייהו ואמר שצריך לברך ואחר כך יבצע, והיינו דאייתי בתרה הא דרב הונא ורבי יוחנן, ולומר בשאינה צנומה אלא שהן פתיתין גדולים ושלמים דאפשר למעבד בפתיתין אפילו כדרכא שיברך ואחר כך בוצע מן הפתיתין, אפילו הכי עדיין היא מחלוקת דרב הונא ורבי יוחנן, אלא דאכתי קשיא לי קצת דהוה ליה למימר פת צנומה ושלמה רב חייא בר אשי אמר מברך על הצנומה.

ובתוספות פירשו דמיירי במביא פת שלימה או פתיתין גדולים ועשה אותו פירורין דקין בקערה ומתחלה דעתו לצנום כדי לברך ולאכול, וקאמר דמברכין עליה המוציא, ורבי חייא קאמר שצריך שיבצע בשעת ברכה הואיל ואפשר שיש פת גדולה מתחלה לפניו, ורב חייא בר אשי סבר מכל מקום כיון דמתחלה צנומה לאוכלה עכשיו יכול לברך על הפירורין אחר כך, לפי שיכול לברך אחר בציעה כמו קודם בציעה, כיון שסוף סוף לצורך אכילה זו נעשית, ובלא צנימת פירורין דקין היה יכול להשמיענו שיוכל לבצוע ולברך אחר כך על הפרוסה שבידו שבוצע, אלא רבותא קא משמע לן שאע"פ שצנומה מתחלה בפירורין דקין מקודם ברכה ואי אפשר לעשות בהן בציעה בשעת ברכה אפילו הכי שפיר דמי, ואכתי לא מיחוור לי לישנא שפיר, דכיון דעיקר חדושיה דרב חייא בר אשי דמצי למיצנם פת שלימה ולברך עליו לאחר בציעה הוה ליה למימר הכין בהדיא, ועוד למה לי למימר מברכין עליו המוציא דמשמע דעיקר חידושיה כשמברכין עליו המוציא ולאפוקי דלא מברכין עליה מיני מזונות, וצריך לי עיון.

דף ל"ט ע"ב. פתיתין ושלמיין אמר רב הונא מברך על הפתיתין ופטר את השלימין. פירשו בתוספות בשם רבינו תם ז"ל מברך על הפתיתין אם ירצה והוא הדין על השלימין, ורבי יוחנן אמר שלימין מצוה מן המובחר, אבל פרוסה של חטים ושלמה של שעורים דברי הכל מברך על הפרוסה של חטים, משום דכל המוקדם בפסוק מוקדם לברכה, ואתא רבי ירמיה בר אבא לאוקמה להא דפרוסה של חטים ושלמה של שעורים כהנהו תנאי

בפירות אלא כל אחד מברך לעצמו, שמא הם היו רגילין לקבוע מקום לאכול פירות ולשתות יין ומתוך כך היה אחד מברך לכולן.

חזר ואמר לא על המלגלג אני כועס אלא על המברך אני כועס אם חכמה אין כאן זקנה יש כאן תנא שניהן לא הוציאו שנתן. ירושלמי (ה"ב) אמר ר' יוסה הא אזילין תרי עמא ולא שמעינן מינה כלום, מאי כדון, מסתברא מברך על הקפליט שהכל טפלה לירק, משמע דהדין לישנא דירושלמי אזיל כלישנא דגמרין דדחי אידי ואידי שהכל ובהא קא מיפלגי מר סבר חביב עדיף ומר סבר כרוב עדיף דזיין, וליתא להאי לישנא, דקיימא לן דשלקות במילתייהו קיימי ומברכין עליהן בורא פרי האדמה, והילכך אפילו בלא האי טעמא מברך אכרוב משום דבורא פרי האדמה עדיף, ואי נמי איכא למימר דהא דירושלמי לאו משום דסבירא ליה דשלקות לאו במילתייהו קיימי, אלא משום דסבירא ליה דאי לאו משום דהכל טפל לירק, אע"ג דכרוב בורא פרי האדמה אפילו הכי חביב עדיף, וכדאמרין לקמן (מ"א א') באין ברכותיהן שוות כגון פרי העץ ופרי האדמה דמברך על איזה מהם שירצה, ובר קפרא דאיכפד משום דהכל טפלה לירק דירק מיזן זיין, ובהא פליגא אגמרין, דבגמרין משמע דלעולם בורא פרי האדמה עדיף משהכל ואע"ג דאיכא חביבותא, ועוד מדקאמר דרך פשיטותא מאן דלגלג סבר בשר שהכל שלקות בורא פרי האדמה הלכך חשוב עדיף.

אמר רב חייא בר אשי פת הצנומה בקערה מברכין עליה המוציא. איכא למידק היכי דמי אי ליכא אלא פת צנומה בקערה פשיטא דהא איכא תוריתא דנהמא ואמרין לעיל (ל"ז ב') דאפילו בפירורין שאין בהן כזית ואפילו החזירין לסולתן מברך עליהן המוציא בדאיכא תוריתא דנהמא, ועוד מאי פליגא דרבי חייא דאמר צריך שתכלה ברכה עם הפת, ורבא נמי דפליג טפי ואמר מברך ואחר כך בוצע, אטו מי פליגי אההיא דאמרין לעיל דאפילו פירורין שאין בהן כזית מברכין עלייהו המוציא, אם כן ברייתא (ל"ז א') דבזמן שהפרוסות קיימות מברך עליהן המוציא ומתניתא דנטלן לאכלן מברכין עליהם המוציא הויא תיובתיה, ועוד דתיקשי לן הלכתא אהלכתא דקיימא לן כההיא וכדאמרין התם מאי הוי עלה אמר רב ששת אע"ג דליכא פירורא דהוי כזית, והכא פסקינן כרבא בהדיא, ואיכא למימר דהכא בדאיכא פת צנומה ופת שלימה ואפילו הכי קאמר רב חייא בר אשי דאי בעי מברך אצנומה